

[J. M. Pedersen.]

politik end en stigning i obligationskurserne kan man næppe forlange. Man må håbe, det lykkes at forme den nye boligstøttelov således, at statens finansielle forpligtelser lattes i væsentlig grad.

Vi ser med tilfredshed, at vi nu er ved at arbejde os ud af systemet Ebberød Bank med den lave rentes underskud for staten, og vi har bemærket, at rentekontoen nu er positiv. Når vi går over fra den nuværende statsfinansierede form for byggeri til et privat finansieret og dirigeret byggeri, hvorunder det private initiativ nu igen som før krigen kan komme til udfoldelse, vil udbetalingerne af den gamle boligstøttelovs lån fortsætte endnu et par år, men allerede i finansåret 1959-60 vil der sikkert vise sig en meget betydelig nedgang i udbetalingerne af boligstøttelån, en nedgang, der formentlig vil være i stand til at afbalancere bortfaldet af stabiliseringslånet. Den omstændighed, at stabiliseringslånet kan ophøre uden at skade den finansielle balance, er af overordentlig stor værdi. Men det er naturligvis ikke nok, vi må videre endnu.

Retsforbundet er fortsat interesseret i en begrænsning af statens udgifter og opgaver, således at det bliver muligt ikke alene at undgå skatteforhøjelser, men også at opnå skattenedsættelser. Vi har krævet skattestop og derefter ned med skatterne; dette ønske er der nu mulighed for at vi kan få opfyldt.

I denne forbindelse vil jeg takke den højtærede finansminister for hans stærke understregning af ønskeligheden af, at vi alle må hjælpes ad med at finde besparelser; vi må alle efter evne forsøge at sætte statens forbrug ned og standse bevillingerne til staten uvedkommende opgaver, opgaver, som kan og bør løses af de private. Ved at sætte statens forbrug ned kan der opnås skattelettelser; det er netop det, vi alle ønsker.

Alle, der stiller krav til staten, må være klar over, at staten ikke kan give borgerne noget uden først at tage fra dem. Staten yder intet; alt, hvad der bliver procureret i samfundet, skyldes borgerne selv, og staten har intet at fordele, hvis den ikke først har krævet ind. Ethvert tilskud fra det offentlige må skaffes til veje gennem skatter, som betales med arbejde. Vi må derfor

videre i vore sparebestræbelser. Der må skelnes mellem samfundsopgaver og ikke-samfundsopgaver, mellem, hvad der er forretningsmæssigt klogt for forretningen Danmark og for de kommende generationer, og hvad der ikke er klogt.

Vi må have staten ud af lånemarkedet og långivningen flyttet over til pengeinstitutterne, der netop er oprettet til dette formål. Jeg synes ikke, det er vor opgave herinde at sidde og bestemme, hvem de borgere, der har nogle penge at låne ud, skal låne til, rentehøjden o. s. v. Derfor må staten ud af lånemarkedet så hurtigt, som det overhovedet er gennemførligt, og långivningen føres over, hvor den hører hjemme.

Med hensyn til besparelserne er det ikke de sociale udgifter, vi er ude efter. Vi har altid sagt, at vi vil være med til at støtte de syge, de svage, de gamle og dem, som — uden egen skyld — ikke kan klare sig selv; det er over for hele denne tilskudslovgivning, alle disse bevillinger til en bunke erhverv og enkeltpersoner, som godt kunne klare sig selv, uden at staten behøvede at træde til, at vi må sætte ind. Jeg vil opfordre samtlige ministre til at tage kraftigt fat inden for de områder, som de er sat til at varetage; så må vi, der sidder i finansudvalget, yde vor indsats dér. Som mit indtryk efter den korte tid, jeg har været medlem af finansudvalget, vil jeg sige, at vi har haft lejlighed til at pege på områder, hvor der kunne spares, og vi har fået befolkningens øjne lukket op for, at der blev brugt penge til meget, som er overflødigt. Det har resulteret i, at alle partier i finansudvalget nu er enige om at begynde besparelsesarbejdet. Jeg er slet ikke ude efter, at enkelte partier eller personer skal have æren for det, og jeg vil gerne sige tak til de kolleger, jeg nu arbejder sammen med, og som går ind for at spare. Det er for øvrigt rigtigt, som det ærede medlem hr. Lannung var inde på for et øjeblik siden, at ministerierne nu også prøver på ikke at sende for mange ansøgninger til finansudvalget. Det er jo kun de såkaldte frie bevillinger, vi kan sætte os på. Alle de bevillinger, der hviler på vedtagne love, kan vi ikke komme uden om, for lov er lov og lov skal holdes og finansieres. Det er derfor helt rigtigt, at ministerierne tager kraftigt fat, og jeg har den største tillid